

ROLD SKOV - HVORFRA MIN VERDEN GÅR - II

Written by Administrator

Wednesday, 10 February 2010 00:00 - Last Updated Monday, 15 February 2010 01:07

Den første aften, vi gik en tur i hovedstaden Tunis, vil ingen af os glemme.

TUNESIEN, 1972-77

Den første aften, vi gik en tur i hovedstaden Tunis, vil ingen af os glemme. Vi så en mand tæve løs på et æsel, der ikke længere kunne slæbe videre på den tunge vogn, den havde spændt efter sig. Vores datter Anne-Charlotte, der dengang var otte år, gråd hjerteskræende. Vi var mede os aldrig til at overvære de grusomheder, der ofte blev begået imod dyr.

Kirsten med besøgte af i en af de mange huse i Tunisien.

Selvom jeg som barn godt kunne være med til at vrisle halen om på en ko på Nysum Hede, når vognmand Søren Grøndal skulle have den op i lastebilen, var der aldrig tale om vold mod dyr. Vi holdt jo af dyrene, talte med dem og så til dem inden sengetid. Men i Tunesien var det anderledes.

Selv fik vi altid en fin behandling. Både i Tunesien, og senere i Kenya og Uganda oplevede vi nærmest positiv særbehandling.

Hvert år efter min foredrags tur til Tunesien i 1969 fik min kone Kirsten og jeg en anmodning om, at blive ansat i Tunesien for at oprette programmer for børn med handicap.

Der gik tre år, inden jeg syntes, at de opgaver, jeg var ansat til at løse på Blindeinstituttet på Refsnæs, var så langt fremskredne, at jeg kunne påtage mig en anden opgave.

Kirsten og jeg blev i sommeren 1972 med støtte fra Danida ansat i Tunesien. Den pædagogiske opgave, vi blev ansat til at løse, var oprettelsen af et center til uddannelse af specialpædagoger og forskning i specialundervisning. Herudover skulle vi medvirke til at opbygge specialundervisningen i Tunesien.

Vores gamle ven Søren Grøndal, som var vognmand i Nysum, kom med sin gamle lastvogn og flyttede vores indbo fra Blindeinstituttet til vores gård Bisgård ved Rold Skov. I øvrigt i et forrygende snevejr. "Maaen do sga da at sto dæser i a kull, bætte pii i mæssten engen timm" sagde Søren til Kirsten. Intet vejr kunne slå Søren ud.

Søren var så at sige over sin lastvogn, at han ofte kørte uden skærme. Dagen før han skulle til syn med bilen i Hobro, vaskede hans kone Laura skærmene, som Søren så satte på.

ROLD SKOV - HVORFRA MIN VERDEN GÅR - II

Written by Administrator

Wednesday, 10 February 2010 00:00 - Last Updated Monday, 15 February 2010 01:07

Bigården ved Ravskilde med udsigt til Rold Skov havde vi købt i 1969, da vi regnede med at flytte tilbage til egen omkring Rold Skov, når vi var færdige med arbejdet på Blindeinstituttet. Vi ville så bo her og finde arbejde i en kørselsstand fra Bigården. Da vi nu skulle til Tunesien, måtte vi udsætte vores flytning til Rold Skov området, hvor vi kom til at bo et helt andet sted, end vi dengang havde planlagt.

Vore børn, Anne-Charlotte og Mads, var noget betænkelige ved at skulle flytte til Tunesien. De var blevet meget glade for at gå på Tommerup Friskole ved Kalundborg og for at bo på Blindeinstituttet.

Vi fik imidlertid alle fire mange pragtfulde oplevelser og et lært familiesammenhold i de fem år, vi boede i Tunesien.

Normalt er børn meget fleksible med hensyn til at tilpasse sig et nyt land og et nyt sprog. Det var Anne-Charlotte og Mads også.

Kalundborg Folkehøjskole

Kurt Kristensen til Tunis et år

Rejsnæsskolens forstander skal opbygge landets specialundervisning

En spændende opgave venter landets specialundervisningsforstander Kurt Kristensen, når han skal tage sig an de næste år. Han skal opbygge specialundervisningen i landet, og han skal være i kontakt med de forskellige myndigheder og skoler i hele landet.

Kurt Kristensen skal opbygge specialundervisningen i Tunesien.

OPHOLDET I TUNESIEN

Børnene begyndte i fransk skole, da vi ikke var opmærksomme på, at der var en international skole i Tunis. De kunne ikke forstå, hvorfor der så ofte stod børn i fjernt af klasseværelset med ansigtet ind mod muren. De kunne heller ikke forstå, at nogle børn blev slået over fingrene med en lineal. De havde de aldrig oplevet på Tommerup Friskole. Så efter, at de var blevet undervist et par måneder på den franske skole, flyttede vi dem til den internationale skole. Ikke fordi de selv ønskede det, men fordi Kirsten og jeg mente, at pædagogikken måtte være bedre på den internationale skole. Det var den. Børnene fik tilmed lært både engelsk og fransk, da sproget på den internationale skole var engelsk, og hovedsproget i Tunesien var fransk.

Det var rørende at se Mads og Anne-Charlotte gå alene rundt om sportspladsen i frikvartterne de første par dage, de var på den internationale skole. Men det tog dem ikke mange dage at finde nye venner. En af dem, Phillip, blev en ven for livet. Vore børn har siden haft nær kontakt med Phillip, selvom han nu bor i USA, hvor Mads har besøgt ham flere gange.

Francesca alle årer i Afrika har et hjerte som Gnommen. Anne-Charlotte deler et blik med søsteren.